

sobilost. Z toho je také patrné, že spolehlivost jest rozlišovati od zvláštní způsobilosti. Ježto pro nastoupení dlužníkovy živnosti není třeba zvláštní způsobilosti, má exekuce vnučenou správou nebo propachtováním místa bez omezení na počet pomocných dělníků. Prvý soud proto neprávem zamítl návrh z důvodu v napadeném usnesení uvedeného. Připomíná se, že navrhovatelka navrhuje též exekuci zabavením živnostenského podniku. Ježto rekursní soud nemá exekuční titul, jest napadené usnesení zrušiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel přehlíží, že napadené usnesení řešilo otázku, zda koncesovaná živnost povinného, provozování periodické dopravy osobním autobusem, spadá pod živnosti, uvedené v druhé větě prvního odstavce § 341 ex. ř., na základě zákona z 23. prosince 1932 čís. 198 sb. z. a n., kterým byla upravena doprava motorovými vozidly provozovaná po živnostensku. Napadené usnesení správně uvádí, že v tomto zákoně není předepsána zvláštní způsobilost, nýbrž jen osobní spolehlivost co do provozování této živnosti a že oba pojmy jsou různé, což jest patrné i z ustanovení § 23 živn. nov. Stěžovatel ani nenapadá tento názor. Jeho vývody opřené jen o úvahu, že majitel autodopravy, který ji sám obstarává a s auty jezdí, musí míti k tomu zvláštní způsobilost, jsou bez významu, ježto v té příčině je rozhodným jen, zda zákon k nastoupení takové živnosti vyžaduje zvláštní způsobilost. Jest rozeznávati mezi takovou způsobilostí a mezi způsobilostí k jízdě motorovými vozidly.

Čís. 13812.

Při úvaze o hospodářské mohoucnosti manželského otce a při stanovení výživného pro dítě jest zásadně přihlížeti i k soukromým dluhům otcovým. Ke kterým z nich a pokud jest k nim hleděti, jest otázkou případu.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 1022/34.)

Soud první stolice vyhověl návrhu opatrovnice dítěte a uložil manželskému otci, by platil na dítě zvýšené výživné měsíčních 400 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu k novému rozhodnutí.

Důvody:

Nezákonnost napadeného usnesení spatřuje stěžovatel v názoru rekursního soudu, že při vyměření výživného nelze přihlížeti k soukromým dluhům stěžovatelovým, ježto otec nesmí dělati dluhy na úkor výživy a výchovy dítěte. Tento právní názor rekursního soudu v této všeobecnosti odporuje zákonu. Výměra nákladů na výživu a výchovu dítěte, jež podle § 141 obč. zák. musí nésti manželský otec, řídí se jeho hospodářskou mohoucností (§§ 139, 141 obč. zák.), to jest tím, jaký má majetek

a příjmy, při čemž však jest hleděti i k břemenům, jimiž jeho příjmy jsou zatíženy a zmenšovány. I když není bez významu, o jaké dluhy běží a kdy byly udělány, jest zásadně přihlížeti při uvažování o hospodářské mohoucnosti a při stanovení výživného i k soukromým dluhům otcovým. Ke kterým z nich a pokud jest k nim hleděti, jest otázkou případu. Rekursní soud v souzeném případě ani nezjistil, o jaké dluhy stěžovatelovy běží, ani, jakou měrou splácení neb úrokování jich obmezuje jeho mohoucnost k poskytování zákonné výživy pro dítě, nezjednal si tedy potřebný skutkový základ pro své rozhodnutí, takže nezbylo než napadené usnesení zrušiti pro nezákonnost (§§ 23 a 46 odst. 2 zák. čís. 100/31).

Čís. 13813.

Věřitel odkázaný s odporem při rozvrhovém roku na pořad práva, zachoval si účinky podle § 231, druhý odstavec, ex. ř., zahájil-li včas odpůřčí spor, třebas u nepříslušného soudu.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 1039/34.)

Banka M. podala při rozvrhovém roku u okresního soudu v B. odpor proti příkázání složených peněz manželům J-ovým. Byla s odporem odkázána na pořad práva. Banka M. zahájila odpůřčí spor proti manželům J-ovým u krajského soudu v Ch. a vykázkala včas exekučnímu soudu zahájení sporu. Návrh manželů J-ových, by jim byly vydány složené peníze soud první stolice zamítl. Rekursní soud nařídil provedení rozvrhového usnesení. Důvody: Z ustanovení § 232 ex. ř., podle něhož je k rozhodnutí odporu poukázaného na pořad práva příslušný exekuční soud, a z ustanovení § 233 ex. ř., podle něhož v rozsudku, jímž se odporu vyhovuje, jest určiti, kterému věřiteli a jakou částkou jest sporná část rozvrhové podstaty vydati, vyplývá, že provedení rozvrhového usnesení může podle § 231 druhý odstavec ex. ř. býti odloženo jen, podá-li se žaloba, opírající se o důvod tvrzený v odporu, a to podá-li se u exekučního soudu (sb. n. s. čís. 12326). V této věci prokázala však banka M. sice tu okolnost, že v měsíční lhůtě podala proti manželům J-ovým odpůřčí žalobu u krajského soudu v Chebu, ne tvrdila však ani, že také podala nějakou žalobu u exekučního soudu a že tedy vyhověla předpisu § 231 druhý odstavec ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Stěžovatelka podala při rozvrhovém roku u okresního soudu v B. odpor proti příkázání složených 25.000 Kč vymáhajícím věřitelům manželům J-ovým a byla rozvrhovým usnesením ze dne 24. února 1933 odkázána na pořad práva. Stěžovatelka zahájila odpůřčí spor proti manželům J-ovým u krajského soudu v Chebu a vykázkala zahájení sporu včas exekučnímu soudu. Tím zachovala si účinky podle § 231 druhý odstavec ex. ř. Názor rekursního soudu, že podání žaloby u jiného, než výlučně příslušného exekučního soudu (§ 232 první odstavec ex. ř.), nemůže zabrániti provedení rozvrhového usnesení, neshoduje se se stavením,